

CONSTANȚA

APARE DUMINICA

20 Banî Numărul

Administrația strada Gărei No. 25

Abonamentul 10 Lei pe an

PORTUL MANGALIEI

Publicăm mai la vale desideratele ce au fost votate de consiliul general al județului Constanța în sesiunea sa din Noembrie a. c. pe cari delegații consiliului de est an, d-nii consilieri Irimia Er. Popa, Panait Holban și Ali Cadir, le vor desvolta prin memoriu și presenta, conform art. 42 din legea organică a Dobrogei, Majestății Sale Regelui, ca îmbunătățiri locale dorite de populațiunea județului.

Tot-d'auna respectuoși către decisiunile ce s'au luat în numele județului, deși cele mai multe de până acum au rămas literă mormântă în ochii guvernului central, să ne permită d-nii consilieri a discuta împreună aci, punctul al 5-lea din desiderate, acela privitor la reclădirea portului Mangalia sau deschiderea pentru navigațiune a lacului Mangalia.

Abia așteptăm tipărirea memoriului să vedem cum e desvoltată și motivată această cerere; până atunci să șicem și noi părerea noastră.

Scim că putem supăra pe locuitorii acelui oraș, dar noi n'am cochetat cu nimenea nici odată: mai presus de toate interesul general de care am fost și vom fi tot-d'auna călăuziți.

În ce scop s'ar reface acel port, sau s'ar face navigabil lacul de acolo, ambele localități la o distanță numai de 4 kilometri de frontieră?

Pe cât scim, marinei noastre militare de resbel, îi este rezervat un colț al portului Constanța, golful de la sud, de la vii, dedesuptul malului atât de înalt de acolo, la adăpost de toate furtunile, chiar de intemperii.

La ce s'ar infunda dar vaporele militare, în vreme de iarnă, în ghiolul Mangaliei, într'un lac cu totul tot descoperit, devenind imobile, prin in-

gheț și potmolirea canalului, o bună parte a anului? — Este flota noastră maritimă atât de numerosă, să nu o încapă locul ce-i este destinat în portul Constanței? Presunțiunea ar fi prea viscată. Noi credem că statul major al marinei noastre de resbel n'a cerut această și nici o va cere vre-odată în împrejurările actuale.

Remâne să vedem cum stăm din punct de vedere economic, comercial

Orice întreprindere trebuie să aibă mai înainte de toate un scop: să servească la ceva.

La ce ar putea servi acum portul Mangaliei?

Mișcarea de export a țerei, prin porturile noastre maritime, va fi atât de neînsemnată, cât va exista o Dunăre, că, dacă nu s'ar fi avut în vedere importul și alte considerațiuni de un ordin și mai înalt, nu scim zău de s'ar fi angajat vre-odată cheltuelile deja făcute cu podul Dunărei și portul Constanței.

Dacă transportul unui vagon de cereale, pe calea ferată Cerna-Voda-Constanța, distanță numai de 64 kilometri, costă tot atât cât costă transportul aceleiași cantități, pe apă, de la Severin la Sulina, cum e cu puțință să se atragă exportul cerealelor spre porturile maritime, spre a se justifica măcar presupunerea că portul Constanței nu va fi odată destul de încapător pentru întreg traficul de cereale? ca să fie nevoie și de Mangalia?

Credem că am zis deja destul în ce privește exportul.

Cât pentru import, ori-cine are idee de cum este croit portul Constanței, trebuie să convie că e indestulător de larg și că importul, pentru Muntenia cel puțin, trebuie să se facă pe aci la podul Dunărei, și nici de cum prin Mangalia: pe linia cea mai scurtă, perpendiculară pe baza Dunărei, iar nu

pe hupotenusă triunghiului Constanța-Mangalia-Podul Dunărei, pe care ar trebui încă construită o linie ferată.

Ce mai rămâne dar din portul Mangaliei? — Interesele locale? dar acestea nu sunt atât de tari.

În adevăr, portul Mangaliei, să-l presupunem gata, n'ar deservi de cât interesele a cel mult 5 comune, cele mai sărace, le putem numi: Sarighiol, Cheragi, Azaplar, Ghercugek, câte-va cătune din Cara-Omer și cel mult Tatlageak, sat aflat la mijlocul drumului dintre Constanța și Mangalia, cam 20 kilometri până la Mangalia.

De sigur pentru atâta lucru cheltuială nu s'ar putea justifica de loc.

Dar în afară de considerațiunile economice, autorii propunerii votate nu și-au dat seamă de loc de dificultățile tehnice.

Ghiolul Mangaliei, apă stagnantă, nesănătoasă, poate fi adenc, să primescă vapoare în mijlocul lui, dar pentru acostamente la malurile lui numai trebuie o cheltuială? Dar pentru curățirea lui, pentru spargerea ghețului și a dunei de nisip și apărarea canalului, ce s'ar face, de nisipările continue, numai trebuie nimic?

Portul Mangaliei e un port părăsit de veacuri, nisipat în interior și împrejur, pe o rază probabil mai mare de 200 metri.

Să presupunem că s'ar cheltui câte-va milioane, spre a se desfunda și înălța vechiul dig genovez, se zice, de sub fața apei, ore valurile, ce și-au făcut drumul pe acolo, nu vor reumplea golurile deschise? Faptul vecinicilor deplasări de nisip și petriș de la băile de la vii e exemplu viu în aprecierea ori-cărui profan, de ce lucrează Marea la marginile la care se opresc valurile dinspre Nord.

Acest lucru e atât de elementar pentru cine observă fluctuațiunile Mării și

știe că portul Mangaliei e descoperit cu totul dinspre vânturile dominante, că ne-am mira foarte mult dacă s'ar putea argumenta ceva contrar.

Cererea de acum a reprezentanților plăsei Mangalia nu ni se pare mai serioasă, de cât cum a fost aceea de acum 8—9 ani, când statul a cheltuit acolo o bună sumă cu facerea unei schele, de care s'au plâns în urmă și au blestemat-o, până când au izbutit să se dea alte parale pentru radierea ei, toți Mangalienii, mai cu seamă hamulii și bareagii, siliți *musai* a cobori în spinare, cele 20 trepte ale schelei, avansată 40 metri în apă, sacii cu cereale, pe când acostarea la laluz, sub cladirea localului de vamă, nu era permisă nici măcar cu un șireag de pește, indeletnicirea principală în localitate.

INFORMAȚIUNI

Din inițiativa d-lui prefect Luca Ionescu, secundat cu cea mai mare stăruință de d-l D. Bănescu, inginerul județului, s'au strâns prin subscripție publică, o sumă de . . . lei, care a fost împărțită pe timpul serbătorilor la o sumă de . . . familii sărace din oraș, sumele distribuite prin diferiți șefi de serviciu, variind între 5—20 lei.

Au mai distribuit ajutoare la serăcime ca în toți anii, Societatea Francmasonilor, peste 700 lei și Societatea Românilor Macedo-Albanezi, înființată abia câte-va luni prin zelul Român, d-l Petru Vulcan și distinsul filantrop d-l Tanasă G. Dabo.

Faptele vorbesc de sine; ne mulțumim că le putem înregistra.

D-l Colonel D-r V. Dimitrescu, simpaticul medic al Diviziei a fost mutat la Craiova, ca medic al Corpului de armată de acolo.—În locul d-sale a fost înaintat, ca medic de Divizie, d-l L-t. Colonel D-r. Achille Zisu, medicul filantrop al orașului Constanța. Dacă nu ne am exprimat regretele noastre când d-l Dr. Zissu a fost dislocat din Constanța, acum câte-va luni, este că avem încredințarea pozitivă că d-l ministru de resbel va reveni asupra nedreptății ce se făcea sărăcimii din Constanța, readucând pe iobitul ei doctor la locul unde s'a identificat cu faptele de caritate și umanitate, exemple vii de imitat pentru toți medicii cu lefuri.

În locul d-lui N. Rally s'a numit casier al comunei d-l Grigore Tomida, controlor fiscal la Hârșova, iar în locul d-lui Herman Schmid, demisionat din postul de arhitect al comunei, a fost numit un domp inginer Paunescu.

Nici unul însă până acum nu s'au prezentat la post. Secretarul primăriei, d-l Nicolae Mastero și-a dat demisia pe ziua de 1 Ianuarie. Până astăzi 3 Ianuarie însă lucrează la primărie. Credem că cu venirea d-lui primar, peste 2—3 zile, va înceta această stare de lucruri, păgubitoare serviciilor.

Informația ce am dat în numărul trecut, privitoare la contrabandă încercată de d-l inginer al vapoarelor serviciului nostru maritim, e în totul adevărat.

D-l Christea a fost condamnat la amendă solidar cu doi marinari cari au făcut contrabandă, iar procesul-verbal a fost aprobat de d-l Ministru de Finanțe, după cererea șefului vamei portului Constanța.

Frumoasă solidaritate.

Din vre-o 30 cereri, pentru deschideri de diferite stabilimente de negoț, în orașele Dobrogei, aprobate de Camera de Comerț, în ședințele sale din urmă, numai vre-o 3—4 sunt ale Românilor, restul greci, bulgari, armeni și evrei.

Nici o mirare când președintele Camerei de Comerț este d-l Frenkian, care și-a făcut averea prin negustori interpuși.

Mai înainte asemenea autorizații se dedeau de primării, mai pe urmă fostul prefect luase asupra sa asemenea autorizații, iar acum ele se eliberează de Camera de Comerț, cea ce vra să dică că nimenea nu mai e răspunzător de autorizațiile ce se dau. — Foarte rău!

Buletinul din urmă al Camerei de Comerț e plin de polițe protestate.

Nu e nici un negustor român, care să nu aibă câte-va proteste. Într-o provincie unde totul e strein, nici o mirare de strivirea Românilor de toate părțile, fie chiar în țara lor.

Dunărea de jos, organ al confraternității Baboianu-Davidoglu din Tulcea continuă cu traducerea din francezese a Coranului de d-l C. I. Davidoglu.

Nici n'au ceva mai bun de făcut cele două lumini ale Tulcei.

Perceptorii din județul Constanța au început a vinde pe capete pământurile oazelor.

Lui Moian Ion din Caramurat i se vinde la 8 Ianuarie 19 hectare teren, pentru 300 lei datorie curentă.

Vom reveni.

De la Consiliul județian

În sesiunea ordinară a consiliului județian din anul expirat, ce a avut loc în luna Noembrie, s'au luat câte-va decizii de mare importanță. Etă unele:

S'a votat 10,000 lei pentru infirmeria din Hârșova.

S'a admis un târg săptămânal pentru cereale și vite la comuna, șa urană, Cuzgun.

S'a votat o sumă de 30,000 lei, care împreună cu 20,000 lei contribuția comunelor rurale, se vor cheltui pentru a se face birouri telefonice prin comune, le o camdată în comunele de pe granița.

Imprumutul de 300,000 lei va fi sporit încă cu 100,000 lei, spre a se face salatul administrativ.

Reședința plăsei Constanța va fi mutată la Anadolkiot, pentru stavilirea natrapazlicurilor ce se fac acolo cu locurile comunale și spre a se stărpi contrabandele ce se fac în dauna comunei Constanța.

Consiliul a votat în ședința din urmă următoarele desiderate:

- 1). Să se înființeze o vierie la târgul de vite din Anadolkiot;
- 2). Să se facă o coală practică de agricultură în județ;
- 3). Să se facă o școală de notari;
- 4). Să se stăruiască pentru începerea studiilor pentru construcția liniilor ferate Constanța-Tulcea și Constanța-Mangalia;
- 5). Să se reclădească portul din orașul Mangalia, sau să se transforme laluzul Mangalia, într'un bazin navigabil;
- 6). Să se înființeze un stabiliment balnear la Techir-ghiol.

Cu redactarea memoriului în privința acestor desiderate, au fost însărcinați l-nii Irmia Popa, P. Holban și Ali Calir, cari le vor prezenta M. Sale Regeut cererile formulate.

Cârciagul la oi

În numărul 34 al acestei reviste am lescriș în mod resumat, boala cunoscută în popor sub numele de galbeaza

oilor. Acum să studiam, urmând același sistem, o altă boală, care pricinuește agriculturii mari pagube, și care poate compromite creșterea oilor în unele localități. Boala aceasta este cunoscută sub numele de *cărciag*, hemoglobinurie, sau mai bine zis impaludismul oilor.

Cărciagul, prin modul manifestărilor sale, nu este alt-ceva decât o modalitate, o formă a febrei palustre, după cum hemoglobinuria bouului, febra de Texas, studiată în America, nu sunt alt-ceva decât niște impaludisme, implantate pe un teren altul decât al omului. — Cum că boala pe care o studiam poate intra în categoria bolilor palustre nici nu mai încapă îndoială, probă că ea se ivește de regulă în localitățile băltoase, mlaștinose, și unde vitele nevoite de sete se adapă, în lipsă de puțuri, în acele băltauri.

Cărciagul este o boală de mult cunoscută de ciobani, însă până mai ani trecuți nu se știa cărei cauze se datorește apariția și frecvența ei. Cum că este relațiune între bălți și boală, se cunoștea de mult, prin faptul că observațiunea zilnică ne spunea că cărciagul se observă numai, sau mai bine zis, mai mult în localitățile băltoase. — Pentru ce poporul i-a dat numele de cărciag, nu o pot ști; numirea trebuie însă să-și aibă rațiunea sa căci de obicei poporul, în înțelepciunea lui, dă numele așa cum trebuie dat.

Între cărciagul oilor, hemoglobinuria bouului (urinarea cu sînge) și febra de Texas studiată în America de Schmitt și Kilborne, spuneam mai sus că nu poate fi pe cât rudenie, căci și unele și altele sunt datorite protozoarilor; ast-fel *Piroplasma bigeminum* dă naștere boalei numită febra de Texas; *Babesia bovis*, hemoglobinuriei bouului, și *Babesia ovis*, cărciagul.

Acești protozoari s'ar găsi prin mlaștini; ei se introduc în corpul animalului prin calea digestivă și odată cu apa de băut, trăesc în sângele lor, năvălesc asupra elementelor celor mai importante din sânge: globula roșie o strică, îi schimbă produsul, îi modifică formele separă hemoglobina — materia care dă culoarea roșie sîngelui — de globule, care trece în plasma sîngelui, de aci trece în urină (ur) pe care o colorază în roșu. Urina se roșește numai din cauză că are într'însa materia care dă culoarea sîngelui; nu există în ură globule de sânge.

Boala această apare cam de obicei în lunile Mai, Iunie și Iulie, și mai cu seamă în anul secetos, atunci când mlaștinile sunt cam uscate, mai rar în anul ploios.

Localitățile băltoase sunt cele mai bune și mai potrivite pentru dezvoltarea cărciagulului, pe când cele uscate, fără lacuri stătătoare, și mai ales, cele de la munte, sunt cam ferite de acest oșpete ne-poftit. Din observațiunea această, reese odată mai mult faptul că cărciagul este de natură palustră și de origine telurică.

Incontestabil că și aci, ca și la toate boalele, animalele mai slabe, mai lingave, acelea a căror forță de rezistență este mai mică, acelea care în cursul ernel au fost rău hrănite, sunt cele mai expuse boalei, după cum și oamenii cei mai slabi, cei mai istoviți, sunt cei mai adesea atinși de paludism. Rezistența organismului astăzi joacă cel mai mare rol în geneza boalelor, și grație ei, animalul ca și omul es de multe ori învingător; desigur că rezistența organismului, puterea lui de a lupta contra invasiunii multor boale, este un atribut al hranei: cu cât un animal va fi hrănit mai bine, mai rațional și mai în de ajuns, cu atât puterea lui va fi mai mare și ca consecință sănătatea lui mai bine asigurată.

Cum că protozoarul care dă naștere cărciagulului se găsește în mlaștine, voi cita cazul următor: Eram în Dobrogea și în comuna Biul-Biul (privighetoare), examinam vitele din punctul de privire al fapturii lor, al rasei; mi se spune că în turma unui mocan s'a ivit cărciagul. M'am dus și m'am interesat din ce cauză a provenit boala aceasta, și află că oile din acea turmă au fost adăpate într'o mlaștină; turmele celelalte de prin prejur, nefiind adăpate în mlaștină, n'au avut cărciag. Mi se pare că această observațiune are darul de a convinge până și pe cei mai puțin creduli, că existența acestui protozoar este în lacuri stătătoare, în băltoace murdare.

Cunoscând că animalul care dă naștere boalei se află prin mlaștini, cel mai elementar lucru care ni se prezintă înaintea noastră este de a nu mai adăpa oile în asemenea locuri. De lucrul acesta nu vrea să fie socoteală mulți din țărăși și de aceea în fie-care an plătesc tribut boalei.

Cărciagul se observă și la oile tinere ca și la cele bătrâne; pare însă că cele

d'întăiu sunt mai susceptibile, dar mai mare vază boalei, de cât cele mai în etate. Probabil că terenul celor tinere este mai favorabil dezvoltării cărciagulului, pe când cele bătrâne sunt mai vigoase, mai rezistente.

Semnele după care se poate cunoște această boală se poate rezuma ast-fel: Oaia picnita de cărciag nu mai are poftă de mincare, stă leneșă, nu mai este atât de sprintenă ca în starea sănătoasă; anevoie urmează turma, merge cu capul plecat ca cum ar duce o povară. Rumegarea, semnul cel mai vădit al unei stări sănătoase, nu se face în mod regulat, ba une-ori nu se face de loc. Oaia une-ori este constipată, alte dați, și această este cazul obișnuit, are diaree. Temperatura corpului ridicată, și această o cunoaștem din respirația deasă a animalului. Semnul caracteristic al boalei este culoarea udului, care se roșește din ce în ce mai mult, din cauză că materia colorantă a sîngelui esă afară prin ură.

Cum protozoarul ataca elementul cel mai trebuincios al organismului, globula roșie, se înțelege că acest organism nu mai fiind pus în posibilitate să se întrețină, va slăbi din ce în ce până el se va distruge cu desăvârșire.

În cazurile grave moartea survine după câte-va zile, în cazurile mai ușoare, oaia se vindecă; însă convalescența animalelor atinse de cărciag este lungă și anevoioasă, căci le trebuie îngrijiri mari și hrană cât se poate de bună.

În localitățile marecagiöse, animalele localnice, obișnuite mai bine cu condițiunile de mediu, pot suporta mai cu ușurință aceste condițiuni, și nu sunt așa de mult expuse cărciagulului. Ele prin forța lucrurilor au căutat să se acomodeze acestui mediu; pe când cele introduse dau un tribut boalei. Cine nu știe dezastrele la care au fost expuși românii din Basarabia când și-au adus oile lor polase în Dobrogea. Turme întregi de câte 3—4000 oi s'au atins cu desăvârșire în câți-va ani. Acum însă, după 20 ani de climat Dobrogean, (oile acelea) rasa aceea de oi, care la început părea atât de compromisă, merge bine, cărciagul nu mai face atâtea victime; ea s'a obișnuit condițiunile de mediu.

Prin ce mijloace am putea feri oile de cărciag, și cum, o dată bolnave, le putem lecu. — Cunoscut fiind că boala se ivește în localitățile joase, umede și

mai ales acolo unde sunt bălțace; cunoscut fiind de asemenea că agentul provocator al circiagului se găsește în acele bălțace; profilaxia cea mai bună, modul cel mai nemerit de a le feri, este de a le depărta de aceste localități. *Pentru nici un cuvânt nu trebuie să adăpăm turma în bălți murdare în care apa clocește de mult timp, pentru că asemenea bălți sunt foarte periculoase.* Tir-lașii și ciobanii ar trebui odată pentru tot-d'a-una să înțeleagă că bălțile sunt pricina boalei, și că dacă nu țin socoteală de acest lucru, vecinic vor fi expuși să aibă circeag în turmă; vecinic vor avea 5-6 10% pierdute numai din nepriceperea lor. Osebit de aceasta în lunile cele mai periculoase pentru oi, este bine să li se dea hrană bună, să li se distribuie și puține grăunțe, să se lase tir-lașii de obiceiul de a nu da grăunțe oilor de cât iarna și la țile mari. Hrana și vecinic hrana, iată mijlocul prin care putem scăpa de multe rele. Când însă în turmă s'a ivit circeag, ar fi bine să se deosibească cele bolnave de cele sănătoase și să se trateze.

Circiagul fiind o modalitate a paludismului, cel mai bun medicament ce s'ar putea da oilor ar fi chinina; însă din cauza scumpetei pe de o parte, din cauza dificultății aplicațiunii pe de alta, ar fi bine ca în locul chininei să li se dea țilnic câte 3—4 grame de pulvere de gențiană amestecată cu grăunțe sau cu țărițe și pentru fie-care cap.

N. Filip

[Jurnalul Societății Centrale Agricole]

SFINTELE SERBĂTORI

Doamne miluește!..... Ție Doamne!..... Prea sfântă născătoare de D-zeu măntuește-ne pre noi!..... Așa, în unde sonore, se ridică una după alta rugile pioase, sub bolta împodobită a Sfintei Mitropolii. Acum vocea puternică a cântărețului făcea să se cutremure mărșă zidire, acum glasul nevinovat al unui tiner suprană sfășia aerul cu nota'i ascuțită. Înaintea altarului un diacon frumos, cu părul lung, cu vestmintul cusut în aur, ridicând ochii și mâna cătră cer dădea din când în când câte un țipet puternic care mă făcea să gândesc la trumbuța judecătoarei de apoi. Și peste capetele credincioșilor se legăna încet un nor albăstriu de fum de tămăe și de luminări rău stinse.

Cine sunt pioșii cari la ceasul acesta al dimineții au părăsit culcușul lor cel cald ca să vină dinaintea altarului, să aplece genunchiul lor pe peatra rece și să sărbătorească ast-fel nașterea mîntuitorului?

Iată un pluton de geandarmi călări, toți înalți, flăcăi frumoși, drepti ca bradul, mândri sub uniforma lor care'mi amintește pe acea de *horse-guards* englesi.

Ceva mai încolo, un detașament din regimentul de linie; mai mărunți, tineri de tot, cu mîntăli noi, cu ochii mari deschiși uitându-se la zugrăvelile de pe ziduri. Ei n'au venit de bună voia lor. I-au adus d-l sub-locotenent, trimis de d-l căpitan, care și el primise ordin de la comenduire. Îi vezi cât de colo că nu se roagă, că nu cer nimica de la cel nevădut. Pentru dăușii cel a tot puternicul e caporalul, și el nu știe de rugăciune. Luați fără de voe de la casele lor, din mijlocul afecțiunilor cari începuseră să se trezească în inima lor tânără, ei par că au pierdut sub greutatea disciplinei acea vioiciune și fericită nepăsare care face farmecul flăcăilor noștri de la țară.

Aduși într'o lume nouă, străină pentru dăușii, îi vezi neîndămănatoci în mișcările lor, când prea strânși în haine, când înotând în ciobote.

Mitropolia nu seamănă de loc cu bisericuța de lemn de la țară, corul d-lui Muzicescu este superior cântărei pe nas a dascălului din satul lor, ei n'au fost deprinși să privească atâtea odăjdii și haine așa de bogate.

Dar nu știu pentru ce pare că ved în ochii lor un dor de acasă, un dor de biserică strămtă din sat, de popa cel bătrân, de dascălul stremțaros și răgușit.

Cum ar da ei totă pompa slujbei de astă-zi să se poată întoarce un ceas măcar la casa lor, lângă părinții lor, lângă logodnicele cari au rămas cu inima sfășiată!

Dragi soldați, fala și nădejdea țării, plecați rugăciunile voastre la acel care s'a născut în iesle. Rugați-vă celui care domnește peste toți. Voi care mâine poate veți întâlni moartea pe câmpul de bătăe, aveți nevoie mai mult ca oricine de mângăere și de speranțe.

Ceva mai aproape de altar stă școala normală. Imbracați cu niște mantale de șiiac, în mîni cu căciula — căciula disgrățioasă dar glorioasă a dorobanților — ei stau drepti, la linie, afectând o atitudine marțială care face să suridă

pe soldații, vecinii lor. Nici ei n'au venit de voe la biserică. I-au adus Domnul Director. Ca mîni ei au să devină institutori, au să răspundescă prin sate, să ducă lumină la cei desmoșteniți, și Directorul crede că sclinteie de credință și de religione nu poate să le fie fără folos. Iată pentru ce'i aduce la biserică. Friguri tinere, indiferente, ochii curioși cari se uită la toate fără a se opri la nimic, totuși sunt cu mîntea aiurea. Unul chiar a scos ceasornicul să vadă dacă slujba are să țină mult.

Credincioșii trebuie căutați aiurea. Să ne apropiem de altar. Ce lume amestecată. Iată bacanul din colț; blana de vulpe și cravată roșă. Băeți de la liceu, în uniformă. Ici, colea, un elev din școala militară. Un consilier comunal. Toți oameni necunoscuți pe cari nu'i vești nici la Copoș, nici la Cofetărie, nici la Circ, nici la Teatru la reprezentațiunile *high-life*. Femeile sunt în majoritate. Cațaveici multe, tulpanuri, din când în când câte-o pălărie. Oameni simpli, de jos, și fără îndoiială mulți servitori.

Dar stăpânii unde sunt? La ceasul acesta ei stau a lene în paturile lor. Unii abia se trezesc, alții abia se culcă. Cine știe dacă nu și-au trimis servitorii să se roage pentru dăușii.

Tot mai aproape de altar, lângă strana Mitropolitului stau în genunchi câte-va doamne în vîrstă ca să nu zic bătrâne. Mai ved la o parte câte-va pălării albe — se pare că e moda — mari cât o cătapitescă, dar este absolut cu neputință a vede cine locuiește sub dinsele.

În fruntea credincioșilor — o! minune — un ministru, o Excelență autentică, venită să petreacă serbătorile printre noi, stă între cei doi prefecți și aruncă asupra mulțimei razele a tot puterniciei sale pământești.

De prin strănile de prin prejur es din când în când strănutături și tușituri de pensionari, cari de și încovoieți de povora vrăstei, au venit încet încet din mahalalele lor, la o zi ca aceasta și amintindu-și de timpurile din trecut ei acompaniază încetșor cântarea psalților.

Și te întreb unde e Iașul, unde sunt Ieșeni? Unde este omul politic care în sala Primăriei, în ajunul alegerii se bate cu mâna în pept vorbind de religionea părinților noștri? Unde sunt aparătorii religiei? Unde este acela care și sfășie peptul vorbind pentru școală și bi-

[Urmează Supliment].